

TORONYIRÁNY

XV. 28.

2021. július 11.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 15. vasárnap

A Szentlélek hatása azt célozza, hogy az egyház tanúságtétele a szeretet jegyében történjék. Ígéretet kaptunk, hogy a Szentlélek maga tanúskodik lelkünkben istengyermeki kiváltságunkról (Róm 8,18). Az egyház tagjai mégsem úgy különböztek meg magukat a kívülállóktól, mint akik birtokolják a kegyelmet, míg mások nem, - hanem azt érzik, hogy mindenki hivatott arra a kegyelemre, amit ők már megkaptak. Isten jóvoltából kapták, de ha nem vigyáznak, el is veszíthetik. Az egyház tagjai nem kizárólagos igénylői az üdvösségnek, inkább Isten országának hivatott munkálói. Üdvösségük attól függ, mennyire teljesítik hivatásukat. A tanúságtétel módja csak Krisztus követése lehet. Az evangéliumot csak azok szavával lehet terjeszteni, akik élnek az evangélium szellemét. Ebbe beletartozik a lelki béke, az öröm, de egyúttal a keresztthorodás is.

Az egyház tagjait bármennyire összekapcsolja a hit és bármennyire kötelesek a tevékeny szeretetet gyakorolni egymás iránt, összetartozásuk mégsem lehet elkülönülés, hanem szolidaritás az egész emberiséggel. Az emberi természet révén mindenkiben megvan az alapvető képesség, hogy tagja legyen a végső természetfeletti közösségnek, Krisztus titokzatos testének. Krisztus a kegyelmi rend győzelmét ezekkel a szavakkal fejezte ki: a megváltás által „mindent magamhoz vonzok” (Jn 12,32). A módszer tehát a vonzás. Az apostol szerint öbenne „a jóság és emberiség” testesült meg. (Tit 3,4). Isteni személyisége ellenére egészen ember; tud együttérezni, segíteni, tud megértő lenni és megbocsátani. Vigasztal, lelkesít, bátorít, együtt örül és szomorkodik barátaival, szívesen hoz áldozatot, a megrokkant nádat nem tőri le, hanem felegyenesíti, tud szegény és szerény lenni, de csodálatos magától értetődöttséggel képviseli a tekintélyt is.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Ám 7,12-15** Ámosz nem engedelmeskedik a királyi tiltásnak, mert bár magától nem kereste a próféta küldetését, azt személyesen kapta Istentől.
- 2. Ef 1,3-14** Jézus Krisztusban választott ki bennünket az Atya, hogy fogadott gyermekei legyünk.
- 3. Mk 6,7-13** Jézus kettesével önálló gyakorlatra, „próbatanításra” küldi az apostolokat.

Az apostolok „gyakorlati képzése”

Jézus a galileai falvakban tanít. Ezzel párhuzamosan, mintegy ennek a tanító tevékenységnek részeként elküldi tizenkét tanítványát. Küldetésük saját küldetésének folytatása. A tizenkettőt azért választotta ki Jézus, hogy „vele legyenek, és küldje őket” (1,17). Miután hosszabb ideig vele voltak, most eljött a küldetés ideje is. Jézus szándéka tehát töretlen, annak ellenére, hogy Názáretben visszautasították (6,1-6b). Szándéka akkor sem változik majd, amikor a tanítványok tagadják meg őt.

A 7. versben Jézus cselekvésének összefoglalását kapjuk, amelyet a 8-9. és 10-11. versben két részletben adott útmutatás követ. Az elbeszélő előbb maga foglalja össze Jézus utasítását a tanítványok felszerelésével és életmódjával kapcsolatban, azután idézi is Jézus szavait. A 12-13. vers szintén összefoglaló jelleggel leírja, hogy a tanítványok megfeleltek Jézus megbízásának.

Miután a 3,13-19 már tudósított a tizenkettő kiválasztásáról, sőt megemlítette azt a felhatalmazást is, amely Jézus küldetésének folytatóivá rendelte őket, most elérkezett a küldetés tényleges gyakorlásának ideje. A 4. fejezetben Jézus hosszabban oktatta hallgatóit, illetve külön a tanítványait is az Isten országának titkáról. Az újra felbukkanó „megtérés” kifejezés (vö. 1,15), illetve a Jézus hatalmában és vándor életformájában való osztozás most világosan mutatja, hogy a tanítványok küldetése Jézusét folytatja. A mindenkinek szóló jézusi tanítás és a tanítványok feladatának egymáshoz rendeltsége Máté evangéliumában még világosabb: a hegyi beszéd (Mt 5-7) útmutatásait követően a Mt 10,5-42 részletekben gazdag képet ad a tanítványok tennivalóiról.

Jézus galileai tevékenységének újabb fázisát jelzi, hogy a magához rendelt tizenkettőt eredeti szándékának megfelelően (vö. 3,13) most valóban elküldi. A tizenkettő visszatéréséről a 6,30-ban be is számol majd az evangélista. Ahogy Jézus előrehalad majd útján, a tizenkettő folyamatos kísérője, tetteinek tanúja, potenciális folytatója lesz. A Galileában és környékén végzett szolgálat harmadik szakaszának (6,6b-8,26) fő eseménye a pogányok vidékének megközelítése és ezzel párhuzamosan Jézus méltóságának felismerése. Eszerint viszont már most felmerül a kérdés, vajon a tanítványok megértik-e, kinek a követségében járnak, s vajon készen lesznek-e, hogy küldetésében átkeljenek a „túlso partra” is, és fizikai vagy képletes értelemben elhagyva megszokott hazájukat, az evangélium erejével és üzenetével megközelítsék az idegent, az ellenállót vagy ellenségest is.

Jézus tanító tevékenysége az elbeszélés kezdete óta Galilea falvai-

ra, a zsidó nép számára közvetlenül elérhető csoportjára irányult. A tizenkettő már létével is kifejezi, hogy Izrael tizenkét törzsének megújítását tűzte ki maga elé. Jézussal voltak, s most tőle kapnak küldetést (vö. 9,37), és a küldetéshez hatalmat is. Jézus Isten országát saját hatalommal valósfítja meg, a tanítványok ellenben tőle kapják küldetésüket, meghatalmazásukat. A „kettesével” küldésnek valószínűleg kettős jelentése is van. A Törvény ismeretében a tanítványok tanúskodó szerepéről lehet szó, hiszen két ember tanúságtételét kell hitelre méltónak tartani (vö. MTörv 19,15) mindenesetre negatív értelemben, bűnvádakkal kapcsolatban. A tanítványok megbízatásuk és felhatalmazásuk folytán nem a saját nevükben jönnek, ugyanakkor hitelesen tanúskodnak arról, amit „láttak és hallottak” (vö. 1Jn 1,1-3). Másrészt természetesen egymás segítéséről is szó van. Az útközben mintegy szándékos kiszolgáltatottságban élő küldött Isten mellett arra számíthat leginkább, aki vele együtt kapta a küldetést. A tanítványok feladata a bevezető vers szerint a tisztátalan lelkek kiűzése lesz, ami Jézusnak is első csodatette volt Kafarnaumban (1,23-28), s az evangélista azóta is többször utalt rá (3,11; 3,22köv.; 5,1-20). Hogy a tanítványok feladata közt az igehirdetés is szerepel, arról kifejezetten csak a jelenet befejezésében értesülünk. „Márk látásmódja szerint a végső idők bekövetkezése dinamikus valóság, nemcsak igehirdetés dolga”. (B. Witherington).

A tanítványoknak adott első utasítások (8-9. vers) elsősorban azt írják le, mit ne vigyenek magukkal. Egyetlen valódi felszerelésük a rájuk bízott üzenet (vö. ApCsel 3,5: „Aranyam, ezüstöm nincs”). Küldetésükben egyfelől igazodnak a galileai körülményekhez: a falvak és városok közel vannak egymáshoz, s nekik elsősorban a vendéglátókra kell támaszkodniuk. Útközben csak a legszükségesebbet kell magukkal vinniük, botot a vadállatok elriasztására, szandált a rossz utak miatt. A második, melegebb ruha az úton éjszakázásra volna alkalmas, a pénz (khalkon, vagyis csekély értékű rézpénz) és a tarisznya esetleg a koldulás tiltására utal – ezt ugyanis a vándorfilozófusok, köztük a cinikusok gyakorolták előszeretettel.

A második témakör (10-11. vers) a tanítványok és hallgatóságuk kapcsolatát érinti. A befogadó házban való megmaradás azért fontos, hogy a tanítványok elégedjenek meg azzal, amit kapnak, és ne válogassanak a jobbnál jobb ajánlatok és lehetőségek között. Ha viszont nem fogadják be őket, jelezzék ennek következményeit, a por lerázásával tagadják meg a közösséget azokkal, akik visszautasították őket, kezeljék őket mintegy idegenként (vö. ApCsel 13,51; 18,6). Egyes rabbinikus forrásokban a por lerázása a pogány földdel szemben kimondott átkot is jelent. (m. Toh. 4,5), amikor egy zsidó ember visszatér a zsidóság szent és tiszta földjére. A 12-13. versekben az evangélista nyugtázza, hogy meg is történt, amire Jézus utasítást adott, mégpedig feltűnő sikerrel és kedvező fogadtatással, ahogy erre a „sok” ördögűzés és beteg említése utal. Az igehirdetés tárgya egyedül a megtérés (metanoia). A megtérésre való felszólítás, úgy tűnik, minden igehirdetésnek része kell hogy legyen, így folytatva azt a művet, amelyet valaha Jézus megkezdett (vö. 1,15). A sikeres igehirdetés külső jeleiről szólva az elbeszélő világosan megkülönbözteti a megszállottságot és a betegségeket, ami ebben a korban nem volt magától értetődő. Az olajjal való megkenés az ókori világban eszköze és jelképe is a gyógyulásnak (vö. Iz 1,6; Lk 10,34). A gonosz kiűzése viszont csak egy nála „erősebb” lélekkel lehetséges, Jézus esetében a Szentlélekkel (vö. 3,22-30). Ahogy a bevezetésben nem volt szó arról, hogy hová küldi Jézus a tizenkettőt, úgy a küldetés végrehajtása is általánosságban igazolódik. Az evangélista ilyen módon a küldetés egyetemes jellegét hangsúlyozza. Nem az a fontos, hogy a tizenkettő hol és mit tett, hanem az, hogy Jézus küldetésében jártak. A hely- és időkorlátok nélkül megfogalmazott küldés arra utal, hogy a tizenkettő küldése a későbbi korok és nemzedékek számára is jelentőséggel bír.

Martos Levente

A nevelés öröme (38.)

Az ember nevelésének művészete

45. Az idős ember

A büntudat, az aggodalmaskodás, a stressz (bár sokszor csak a mi fejünkben létezik) akkor sokasodnak, ha türelmetlenek vagyunk, ha nem engedünk meg magunknak egy kis kikapcsolódást sem, ha elszigetelve akarunk maradni. Az egyedüllét képessége nem az elefántcsonttoronyban való bezárkózással fejlődik ki, inkább abból fakad, hogy a külső valóságot belsővé alakítjuk. Ez célja az „emlékek megőrzésének” levelek, képeslapok, fényképek, naplók formájában. Ezeket fellapozva az ember újra átéli a szép és a csúnya, de mindenképpen a maga mögött hagyott pillanatok érzéseit. Az emlékek újraélésére fordított idő hálát fakaszt az emberben mindazért, amit mások adtak neki. A valódi emlékezet nem a jelenné vált múlt, hanem a múltként elismert múlt.

Az idősök nehézségei:

A múltba akarnak kapaszkodni - De ez azzal a veszéllyel jár, hogy nem akarják felismerni magukat a jelenben, és rosszul öregszenek, mert vagy a fiatalok tipikus viselkedését öltik magukra, és neveltségessé válnak, vagy elutasítják a világot, epés, kiábrándult, haragos hangulatban.

Nem fogadják el „visszatekintő” mivoltukat - Elutasítják a hasonló korúak társaságát, bezárkózva a saját házaikba (hogy azután panaszkodjanak), vagy elszenvedik a gyermekeikkel való együttélést, bár tudják, hogy ezzel mind a saját, mind a gyermekek szabadságát korlátozzák.

Mi akadályoz meg abban, hogy változtassunk ezen a viselkedésen? Az, ha hitelt adunk a múltban gyökerező meghatározottságunknak, hagyjuk, hogy eluralkodjon rajtunk az önsajnálát, a beletörődés és áldozatnak tekintjük magunkat. Ezek a tényezők megnehezítik a szeretet és a tisztelet kinyilvánítását. Így a fiatalok nehezen viselik az időskorú személyt, mert nem ismerik fel benne a méltóságot és bölcsességet, amelyek által át kellene adnia az élet fátylóját a fiatalabb generációknak (mint a váltófutásban).

Amikor 1991-ben az Elledici kiadó gondozásában megjelentettem a *L'arte di educare i piccoli* (A kicsik nevelésének művészete) című könyvem a „Nagyszülők felderítetlen bolygója” című részben elítéltem az idősök elhagyását, mondván: „...akkor hagyják magukra őket, amikor már nem tudnak magukkal törődni, számúzik őket az elfekvőkbe...”, mert mind az akarat, mind az idő hiányzik a gondozásukhoz...”. Ebből a megfogalmazásból nem kellően kritikus, általánosító, nem tapasztalati ítélet érződik ki.

Az a tény, hogy a gyermekek az idősök otthonához folyamodnak segítségért, önmagában még nem egészen elítélendő. Sajnos vannak, sőt egyre terjednek azok az Alzheimer-kór néven ismert öregkori leépülések, melyek annyira kifordítják magából az embert, hogy az ápolása nagyon nehezzé, súlyossá válik a családtagok számára. Megtapasztaltam és látom, hogy mennyi elismerés illeti azokat az intézményeket, melyek nem hagynak magunkra egy ilyen helyzetben. Az a rossz, ha elfeledkezünk az időseinkről, ha magukra hagyjuk őket, és hálátlanok vagyunk velük, nem pedig az a döntés, hogy nálunk maradjon, vagy otthonba kerüljön.

Hány olyan idős ember van, aki bár a családjával él, azért siránkozik és panaszkodik, mert nem tekintik családtagnak, úgy érzi, rosszul viselik jelenlétét, és azzal vádolják, hogy akadályozza a családot a nyaralásban, a kirándulásban (melyekre szükség van, ez legyen világos).

Ha az eutanázia lehetősége sokakat meghódít, mint történt már az abortusz és a válás esetében, ez mindazoknak a terhére róható, akik a felületesség, lustaság, tétlenség, önzés, féltékenység, irigység, haragtartás bűnében az egymástól való elidegenedést és romlást bocsátották a földre.

Az emlékezet igaz szerepe az, hogy leckét adjon a múltból, átalakítva azt, amit átélünk. Az átélt dolgok, szenvedések, bűnök emlékét be kell „dobnunk” a Szeretet Olajába éppen úgy, mint amikor csirkét sütünk, ha azt akarjuk, hogy a csirke ropogós, ízletes és aranybarna legyen. Mit teszünk? Forró olajba dobjuk. Csak így szabadulunk meg a mély bűntudattól, a haragtól, a szomorúságtól, melyek lekötnek, és megakadályozzák, hogy tekintetünket Istenre emeljük.

Amikor a fáradtság, az áldozathozatal okozta problémákat a magunk vagy a mások halálára gondolva próbáljuk megoldani, ne adjuk át magunkat a kétségbeesésnek!

Hányszor előfordul a saját életünkben, hogy egy esemény először nyomasztónak tűnt, később viszont jónak bizonyult. Az esetlegesen elfojtott emléket, ha egyszer elfogadta az ember, beleönti az Isten Irgalmába, elismerve az Ő jótéteményeit. Az ima ereje, és ha kell, a kiáltása, megakadályozza, hogy ártsunk magunknak vagy másnak, s ezzel a bajaink elmúlnak. A középkorúság olyan, mint egy új serdülőkor, tele félelemmel és kétséggel, mert az ember közel érzi magát az öregséghez, tehát a halálhoz. Mivel a félelem a tudatlanság gyermeke, próbáljuk megérteni a halál lényegét, hogy legyőzzük a tőle való retteget. Élet és halál ugyanannak az éremnek a két oldala, a mi élettapasztalatunkban annyira összetartoznak, hogy semmiképp nem állhatnak egymással szemben. A magzatnak senki, még az anya sem, aki méhében hordja őt, mondhatja: „Gyere ki onnan, jobban jársz”. Hanem az élet hív és mondja, hogy itt az idő. Így elhagyunk egy sötét helyet (az anyaméhet), hogy belépjünk egy ismeretlen, fényekkel, zajokkal és hangokkal teli világba. Az életnek erre a lökésére minden magzat egyéni módon válaszol:

- Van, aki megijed, megfontolatlanul mozog, ami miatt megfolytja a köldökzsinór.
- Van, aki az élet lökését érezve, korábban bújik ki az anyaméhből.
- Van, aki még egy kicsit marad az anyaméhben, mert nehézséget okoz neki, hogy elhagyja a biztos helyet a bizonytalanért.

Mi más lenne a halál, ha nem az általunk ismert föld anyaméhének elhagyása, hogy megszülessünk a túlvilág élénkebb fényére. Valaki ellent mondhat, hogy onnan még senki nem tért vissza, hogy mondjon nekünk valamit. Jézus tanúságtételén, a Szenteken keresztül, akik már önmagukban is választ adnak erre az ellenvetésre, hozzáfűzhetjük még, hogy egyik magzat sem beszél a többivel, így egyik halott ember sem tud kapcsolatba lépni egy másik haldoklóval. Ez a két dolog közölhetetlen és átruházhatatlan az én számára. Mások csak segíthetnek ebben az átmenetben, de nem helyettesíthetnek minket.

(Folyt. köv.)

Flora Bresciani Nicassio

Vasárnapi jegyzet

Látogatások-találkozások kegyelme (1.)

Mennyire mély egy erdei kápolna csöndje? Az Angyali üdvözlés-falképen növekvő holdsarló, középen – szentélyíven – emmauszi jelenet...

Imádságszín, ahol az ember kapcsolatba léphet a titokkal, az őseredeti élménnyel, amely arra tanít: képtelen az ember önmagát meghatározni. A korlátlan távolságot nyitja meg ez a csend, a néhány székkő, amint a kinti természet, melynek láttán a költő egykor imádságra fakadt, vadvirágos rét néma áhítatában a legegyszerűbb szavakra.

Az élet „felfoghatatlan titokra irányul” – jegyzi meg a fiatalabb Rahner Karl. Önmagunkon túlmutató létezők vagyunk, képtelenek „személytelen magasságokba emelkedni”, a teljes lét birtokába jutni. A valóság legapróbb részletére is a figyelés ösvényt vághat vágyunk beteljesedésének, legalábbis a teljesülés megközelítésének. Rilke volt képes erre, nyomában a mi Nemes Nagy Ágnesünk, aki tárgyakkal próbálta kifejezni, amit megszokott módon nem lehet; érezte – mint Rónay László írja – „hogy minden lélegzetvételt meg kell küzdeni. De tán épp ezek a kínlódó légvételek ajándékoznak meg a végtelen sugallatával. Azzal a bizonyossággal, hogy 'angyal-ruhák lobognak, mellkasomban ezüstösen, akár a röntgenképeken.’”

Ilyenekre koncentrálok a kápolna diszkrét homályában, s megvilágosodásokra, és hogy az imádság a természet külső látásával fölemelkedésre készítet, ha jelen vagyok Istennek. Hogy vele beszélgethetek? Ugyancsak Rahner szavai: „Ő mint beszélgető-társunk jelentkezik, ami egészen egyedülálló.” Miből következik? Abból, hogy olyan létezőnek tarthatjuk magunkat, „aki teljesen konkrét mivoltából Istentől érkezett, teljesen Isten hatalma alatt áll.” A teológus előzőleg megkérdezte: „Mi van akkor, ha ezt mondjuk: Isten elsődlegesen hozzánk intézett szava (az imádságban) mi magunk vagyunk”, akik viszont a jövőnk nem birtokoljuk, múltunkat, jelenünket sem tudjuk tisztán, tökéletesen csupán racionális szinten megérteni. A Teremtőtől kapott transzcendenciánk úgy érthető, hogy a megszólítottjai vagyunk, történelemben álló konkrét személyek, akiket „Isten mondott a világba, azért ebben a kimondottságban” éljük meg önszemélyünket. Ez akkor is így van, ha valaki nem fogadja el teremtettségét.

S hogy a nekünk mondott isteni szó „mi magunk vagyunk” - meglepő, szokatlan kijelentés. A következménye: létünkkel folyton keressük a teremtői választ, van, aki pöröl vele, (gondoljunk Adyra), van aki jóideig tudomásul sem veszi. A kegyelem azonban készenlétben áll, mivel Isten egyetemes üdvözítő akarata révén az ember transzcendens léte mindig és mindenütt – közvetlenül – reá irányul.

Az imádság végül is aktív beszélgetés, ha helyesen értelmezzük a párbeszédet: az ember képes meghallani a teremtői megszólítotttságot, ugyanis telve van Isten szavával; ezért hittel, reménnyel, szeretettel közelíthet hozzá, és ő önmagát ajándékozza.

Mezei virágok, ormok barátságában – a költészet: az élet üzenetében – éppen Nemes Nagy Ágnes (a mindig kereső) lelkületére lehet hivatkozni: Halld meg, mit sűg a virág – / Halld meg, mit sűg a kő....

Asztalomon évmilliókból válogatott kő-kishalom tetején bordás üvegben patkófű, bojtortján...

† Tóth Sándor

hírek információk

Megjelent a Toronyirány magazin idei negyedik száma, mely az egyházmegye területén minden templomban és egyházi intézményben ingyen kapható. A szokásos rovatokon kívül írások, tudósítások találhatóak a Szent Gellért Fórumban tartott egyházmegyei bérmálásról, a pünkösdi ünnepi szentmiséről, a gyulai papi találkozóról és olajszenteléséről, valamint a pusztaszeri Szentháromság templom megáldásáról. A kiadvány továbbá beszámol a Szegedi Dóm Látogatóközpontban megnyílt, *Építeni csakis szeretettel* című kiállítás megnyitójáról, a Bálint Sándor-emléknapról, a Fénysugár Óvoda ballagási ünnepségéről, illetve a hittanárak életműdíjának átadásáról. Az Ifjúság rovatban a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató kibővült feladatköréről, továbbá a szolgálat kiskunfélegyházi pasztorációs tevékenységéről, a História rovatban a Szeged-Csanádi Egyházmegye évezredes oktatási múltjáról olvasható hosszabb írás. A magazint az egyházmegye életét bemutató rövid hírek zárják.

Fassang László orgonaművész ad hangversenyt július 14-én, szerdán este 7 órátkor a Székesegyházban. A műsorban Johann Sebastian Bach, César Franck, valamint Johannes Brams művei hallhatók. A Dóm további orgonahangversenyeinek időpontjai és a koncertek műsorai a domorgona.hu világháló oldalán olvashatók. Az alkalmakra a belépés díjtalan.

Csütörtök esti nyári programok címmel érdekes előadásokat, tárlatvezetést, valamint koncerteket láthatnak az érdeklődők az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia közösségének szervezésében. A programsorozat következő alkalma július 15-én, 19 órakor kezdődik a Torontál tér 4. szám alatt található plébánia nagytermében, ahol Krisztin Németh István, a Szegedi Tudományegyetem JGYTFK főiskolai docense tart előadást. Prezentációjának címe: Vivaldi Vokális zenéje. A program nyitott és ingyenes, minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők.

A nándorfehértvári diadal emlékére, 565. Évfordulójára címmel harangtörténeti konferenciának ad otthont a szegedi dóm látogatóközpont. A július 23-án rendezendő tanácskozáson többek között Kohári Norbert történész, Poór Péter harangkutató, egyetemi adjunktus, Kiss Norbert egyháztörténész és Horváth Gábor tanszékvezető főiskolai tanár tart előadást. A prezentációkból megismerhetik az érdeklődők a déli harangszó történetét, továbbá megismerkedhetnek a Székelyföld és a Dóm hősök harangjának, valamint a Dóm téri harangjátékos óramű történetével. A konferencia regisztrált résztvevői toronylátogatáson, és a Székesegyház orgonáját bemutató előadáson vehetnek részt. Az alkalomra jelentkezni a kerekgyjoci@gmail.com elektronikus levélcímen lehet.

Családi fotók gyűjtését kezdeményezi a Szent Gellért Plébánia közössége. Olyan a/4-es formátumban nyomtatott csoportképeket várnak, ahol a család a nagyszülőkkel, illetve az idős rokonokkal együtt látható. Olyan fotókat is szívesen fogadnak a plébániai hivatalban (tátra tér 5.), melyeken a már elhunyt családtag szerepel. A képekből július 25-re, a nagyszülők és idősek első világnapjára kiállítás készül. A Ferenc pápa által „Én veletek vagyok mindennap” mottóval hirdetett világnapon a Szent Gellért templomban 10 órakor kezdődő szentmisében az unokák, dédunokák, szülők együtt imádkoznak az idősekért, valamint az elhunyt családtagokért.

Jótekonysági gyűjtést szervez a Szegedi Dóm Látogatóközpont a Böjte Csaba ferences szerzetes által vezetett Dévai Szent Ferenc Alapítvány és az általuk gondozott gyermekek javára. A felajánlásokat pénzzadomány, tartós élelmiszer, tanszer tisztítószer és tisztálkodási szer formájában várják augusztus elsejéig a Szegedi Dóm Látogatóközpontba (Szeged, Dóm tér 16.). Az adománygyűjtéssel kapcsolatos további információ telefonon a +36-20-385-5061-es számon vagy a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címen kérhető.

A napokban ünnepelte alapításának 10. évfordulóját a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató, melynek alkalmából 10-esre fel! címmel alkotói pályázatot hirdetett. Az Ágota munkatársai arra kérték a gyermekvédelmi gondoskodásban élő gyermekeket, nevelőszüleit és a kollégákat, hogy kreatív módon jelenítsék meg a 10-es számot. A szolgáltató 13 megyéjének 76 településéről összesen 394 pályamunka érkezett, a legjobbakat egy ünnepi eseményen díjazták. Az okleveleket, ajándékokat Kiss-Rigó László püspök, Fülöp Attila szociális ügyekért felelős államtitkár és Kothencz János, a szolgáltató főigazgatója adta át.

Mintegy harminc hátrányos helyzetű gyermek vett részt a Szeged-Csanádi Egyházmegye Ifjúságpasztorációs Irodája, valamint a papnövendékek egy csoportja által szervezett forrás táborban, melynek a közelmúltban Domaszék-Zöldfás adott otthont. Az egyházmegye lelkiigazgató központjában szervezett tábor mottója: „értékes vagy!” volt. A hagyományteremtő tábor programjában közös beszélgetések, kézműves-foglalkozások (például pólófestés, díszdoboz- és kulcstartókészítés), fürdőzés, ópusztaszeri kirándulás, valamint szabadidős sporttevékenységek szerepeltek.

Kárpát-medencei Nyári Pedagógus Akadémiát szervezett a külhoni pedagógusoknak a Szeged-Csanádi Egyházmegye Gelsey Vilmos Pedagógiai Intézete, mely az EMET-tel konzorciumban 2019 óta valósítja meg a „Járd végig!” EFOP-3.10.1-17-2017-00003 programot. Ennek keretében a magyarság határokön átívelő kapcsolatainak erősítését célozva két év alatt ötszáznál több külhoni magyar pedagógust fogadtak Szlovéniából, Ausztriából, Szlovákiából, Romániából, Szerbiából, Ukrajnából és Horvátországból. Most két programot hirdetnek meg személyes részvétellel a Gál Ferenc Egyetem békéscsabai campusán 2021. július 28-31-ig és augusztus 4-7-ig tartóan, melyekre szeretettel hívnak és várnak minden érdeklődő külhoni pedagógust. Jelentkezni a GFE és a SZEGEPI honlapjain lehet.

A Gál Ferenc Egyetem óvodapedagógus hallgatója nyerte a Rózsa Borka-díjat. Az országos módszertani díjat 1990-ben alapították, melyet évenként az országos versenyen kiválasztott óvodapedagógus jelölt nyerhet el. Az eddigi díjazottak között mára a szakma ismert személyiségei, köznevelési, felsőoktatási vezetők is vannak. A pályakezdésben is nagy jelentőségű díj átadására mindig a díjazott intézményében kerül sor. A 2021. évi Rózsa Borka-díjat a Gál Ferenc Egyetem Pedagógiai Karának végzős növendéke, Takács Erika nyerte el az óvodai szabad játék módszertani feldolgozásával. A díjat Bíró Gyula kurátor, docens adta át június 25-én Szarvason a Gyakorló és a Kar vezetőinek körében.

Ferenc pápa július 4-én, az Angelus imádság végén hivatalosan is bejelentette, hogy 2021. szeptember 12-én Budapestre látogat, és részt vesz az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záró szentmiséjén. A Szentatya személyes jelenléte különösen nagy jelentőségű, hiszen a világeseményeken általában a pápai legátus képviseli őt. Utoljára 21 évvel ezelőtt II. János Pál pápa vett részt a világméretű rendezvényen, melyet Rómában rendeztek. Magyarországra 25 évvel ezelőtt látogatott utoljára Péter utóda.

„Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7) címmel a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus alkalmából rajzpályázatot hirdet az Ars Sacra Fesztivál. A művek témája a NEK mottójához kapcsolódóan: a víz, mint életforrás; az eucharisztia, ami erőt ad, az embernek; valamint kenyér és bor. A pályázaton óvodásoktól a gimnazistákig minden korosztály részt vehet. A képek technikája szabadon választható. Az alkotásokat augusztus 22-ig, az ars-sacra@ars-sacra.hu e-mail címre várják. A szervezők kérik, az alkotók az elektronikus levelek tárgyához írják oda: „rajzpályázat”. A beérkezett pályaműveket az Ars Sacra Fesztivál keretében, a Margitszigeten rendezendő családi napon állítják majd ki.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.